

er dem, der have at udrede Erstatning. Nu vil det nok føre til, at de fleste Arbejdsgivere ville assurere deres Arbejdere, men det Tilfælde kunde dog tænkes, at Arbejdsgiveren er saaledes stillet, at han enten ikke har villet eller kunnet assurere sine Arbejdere, eller at han maaste ikke er i Stand til at betale Understøttelsen, naar den endelig skal falde; saa kan man risikere, at Arbejderen ikke faar nogen Understøttelse trods det, at Oven giver ham Ret dertil. Denne Fare er maaste ikke saa overordentlig stor, men den er dog til Stede. Derimod vilde den være fuldstændig borte, dersom vi ikke havde dette Forsørgelsesystem, men Staten selv traadte til, og derfor vilde jeg anse dette for at være langt, langt bedre; men alle disse Ønsker ere, som sagt, ikke Betingelser, jeg har opstillet for at gaa med til Lovforslaget. Skulde det ikke lykkes at faa mine Ønsker opfyldte, vil jeg virke med til at fremme det foreliggende Lovforslag, for at vi dog kunne naa til et Resultat, og komme alle de Arbejdere til Hjælp, som det i dette Øjeblik er muligt at komme til Hjælp, og saa senere tage det Spørgsmaal op, hvorledes vi skulle komme de andre, som ligge uden for denne Lov, til Hjælp.

Carstensen: I Anledning af de Udtalelser, der sidst fremkom, skal jeg kun gøre en kort Bemærkning for at minde ærede Medlemmer om, hvad De jo kunne se i Folkestingstidenden, at af de to Forslag, som ere fremkomne i det andet Ting, gaar det ene ud paa en almindelig Skat, en Kopskat, en Skat paa hele Befolkningen over en vis Alder, hvorved de Beløb tilvejebringes, der skulle bære denne almindelige Understøttelse, hvilket vil beløbe sig til 9 Mill. Kr., medens det Forslag, der kom fra det ærede Medlems Meningsstælle, gif ud paa, at Staten indirekte, ved at paalægge en saadan Skat, hos de højtbestattede i Samfundet skulde tilvejebringe 13 Mill. Kr. til denne almindelige Understøttelse.

Rothbøll: Jeg skal paa dette Tidspunkt fatte mig i Korthed, saa meget mere som særlig det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Breinholt-Bandborg) til Dato har sagt, hvad jeg kunde sige af rosende Ting om dette Lovforslag. Jeg finder ligesom han, at det er et humant Lovforslag, og ligesom han, at det er baseret paa et rigtig Princip, særlig ved at man gennem Lovforslaget giver Hjælp til Selvhjælp, idet det jo ikke er saadan, at man ulykkesforsikrer sine Arbejdere fra Begyndelsen af og heller ikke efter Invaliditeten giver dem fuldstændig

Forsørgelse, men Arbejderen har selv den Forpligtelse at sørge for sig i de første 13 Uger, efter at Ulykken er sket, og den Sum, der udbetales under Invaliditeten, er heller ikke tilstrækkelig til at dække hans Udgifter i Fremtiden. Derfor finder jeg dette Princip at give Hjælp til Arbejderen, idet han til Dels skal hjælpe sig selv, er rigtig.

Jeg maa maaste, inden jeg gaar over til de enkelte Bemærkninger, jeg særlig som Landbruger kunde ønske at gøre til dette Forslag, komme tilbage til nogle Udtalelser, der ere gjorte om Lovforslaget. Den ærede næstsidste Taler udtalte, at 13 Uger var for lang en Tid, og en Del Arbejdere vare ikke saaledes stillede, at de kunde gaa ind i Sygekasser, det vilde blive for dyrt for dem. Jeg tror for det første ikke, at disse 13 Uger er for lang en Tid — der skal jo fordres noget af denne Arbejder — og jeg tror det saa meget mindre, som de Arbejdere, der komme ind under Oven, ere nogle af de mest velstillede. Jeg tror ikke, man der fordrer for meget. En af de andre Indvendinger var den, at grov Uagtsomhed var et meget vanskeligt Begreb, som ikke burde ind i Oven, thi naar en Ulykke skete, enten det nu var ved grov Uagtsomhed eller paa anden Maade, burde vedkommende have Hjælp. Grov Uagtsomhed er et Ord, der bruges meget i Ulykkesforsikringen. Der menes selvfølgelig ikke Uforsigtighed, Uforsigtighed er ikke grov Uagtsomhed; der skal noget meget graverende til efter min Mening, for at det skal falde ind under grov Uagtsomhed.

Det ærede 2det Medlem for 9de Kred (Stilling) udtalte i Gaar, at det var en stor Byrde at lægge paa Industrien. Jeg kan i det hele taget ikke se, at man rammer noget specielt Erhverv ved denne Lov, man rammer de farlige Erhverv, Landbruget lige saavel som Industrien; saa snart Landbruget benytter Maskiner, der anses for farlige, kommer det ind under Oven. Det er altsaa ikke nogen Byrde, man paalægger Industrien eller Haandværket, det er en Byrde man paalægger disse farlige Erhverv, og efter min Mening med Rette. Jeg kunde endogsaa sige til den Indvending, at det var en Byrde for Industrien, at medens jeg er temmelig sikker paa, at Landbruget kommer til at bære sin Byrde selv, hvad jeg i og for sig ikke har noget imod, tror jeg, at i mange Tilfælde vil Industrien meget godt vide at vælte Byrden over paa Samfundet, idet Forsikringen for Arbejderne bliver en Del af Produktionsomkostningerne, der ligesom andre Produktionsomkostninger komme ind i den Pris, de sælge Varen til — og medens jeg ikke kan faa $\frac{1}{2}$ Dre mere for